

ת"פ 30306/05/15 - מדינת ישראל נגד אדם הייב

בית המשפט המחוזי בנצרת

21 דצמבר 2015

ת"פ 30306-05-15 מדינת ישראל נ' הייב(עציר)

מת 30322-05-15

לפני כבוד השופט סאאב דבור
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
אדם הייב (עציר)

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד אוהד כהן.

מטעם הנאשם: עו"ד שמעון פרץ.

הנאשם: בעצמו, הובא ע"י הליווי.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

מבוא - כתב האישום

א.

1. הנאשם הודה והורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון מיום 14.10.15 בעבירות הבאות:
נסיון לחבלה בנסיבות מחמירות (מספר מקרים), עבירה לפי סעיפים 333 + 335 (א) (1) לחוק העונשין
התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") + סעיף 25 לחוק העונשין; **חבלה במזיד ברכב** - עבירה לפי סעיף
413 לחוק העונשין ו**הסתייעות ברכב לביצוע פשע** - עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה, התשכ"א -
1961 + סעיף 29 לחוק העונשין.

העובדות העולות מכתב האישום המתוקן

ב.

2. בין הנאשם ובני משפחתו לבין מר עומר הייב (להלן: "**המתלונן**") התגלע סכסוך עקב גירושי

עמוד 1

המתלון מאחות הנאשם גב' שהנאז הייב.

3. ביום 7.5.15, בשעות הערב, נסע המתלון ברכב מסוג מאזדה שמספרה 6832827 (להלן: "המאזדה") מראש פינה לכיוון ביתו אשר בטובא זנגריה (להלן: "טובא זנגריה").
4. בצומת הפנייה מכביש 90 לכיוון טובא זנגריה, המתין הנאשם עם רכבו, רכב מסוג סקודה אוקטביה שמספרה 6161951 (להלן: "הסקודה") והחל בנסיעה אחרי המתלון.
5. בחלוף נסיעה קצרה, סמוך לאזור תעשייה צח"ר, עקף הנאשם את רכבו של המתלון והאט בפתאומיות את רכבו מספר פעמים כדי לגרום למתלון שנסע אחריו לבלום את רכבו.
6. בתוך הכפר טובא זנגריה, בלם הנאשם את רכבו וחסם את נתיב הנסיעה של המתלון. המתלון עקף את הרכב משמאל ועצר בסמוך אליו כדי לברר את פשר מעשיו של הנאשם. בתגובה הנאשם קילל אותו והמשיך בנסיעה מהמקום.
7. בהמשך, באחד הצמתים בהם המשיך הנאשם בנסיעה ישר, פנה המתלון ימינה במטרה להתרחק מהנאשם ולהימנע מחיכוך נוסף עמו והמתין בקרבת מקום עם רכבו. לאחר מספר דקות, המשיך המתלון בנסיעתו לכיוון ביתו שבכפר.
8. בהגיעו לצומת הסמוך לבנין המועצה, הבחין המתלון, כי הנאשם ממתין לו במקום ברכבו.
9. המתלון עצר את המאזדה צמוד למדרכה בצד ימין, ירד מהמאזדה וניגש לכיוון הנאשם על מנת לברר מה רצונו, ואולם משהתקרב לרכב הסקודה, נסע הנאשם לכיוונו של המתלון בכוונה לפגוע בו באמצעות הסקודה. המתלון הצליח להתחמק מן הפגיעה. הנאשם ניסה לדרוס את המתלון פעם נוספת, אולם המתלון הצליח להתחמק בשנית מפגיעתו, השליך קרש על חלון דלת הסקודה ונמלט לתוך רכבו, רכב המאזדה.
10. לאחר שהמתלון נכנס לרכבו, נסע הנאשם לכיוונו ופגע עם חזית הסקודה בצדה השמאלי של המאזדה בכוונה לפגוע במתלון שישב בכסא הנהג. לאחר הפגיעה האמורה, נסע הנאשם לאחור ומיד שוב לפניו ופגע במאזדה פעם נוספת.
11. כתוצאה מפגיעת הנאשם ברכבו של המתלון - בדלת הנהג ובדלת השמאלית האחורית - נפתחה כרית האויר ועקב כך נגרמו למתלון כאבים בפלג גופו השמאלי וכן כאבים בראש, בצוואר, בחזה ובבטן.

12. במעשיו אלה, ניסה הנאשם לפגוע במתלונן שלא כדין באמצעות הסקודה, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה, פגע במזיד ברכב והסתייע ברכב לביצוע העבירות האמורות - עבירות מסוג פשע.

ג. ההליך

13. כאמור, ביום 14.10.15, הודה הנאשם והורשע על פי הודאתו בעבירות הנזכרות בכתב האישום המתוקן על פי הסדר הטיעון. באשר לעונש, הוסכם, כי הצדדים יטענו באופן חופשי, כך שהתביעה תעתור לעונש של שנתיים מאסר בפועל בנוסף לענישה נלווית, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם, ואילו ההגנה תטען לעונש מופחת. בנוסף, הוסכם, על-פי הסדר הטיעון, כי במסגרת הראיות לעונש תגיש התביעה מסמכים אודות הנזק אשר נגרם לרכב המתלונן וכן כי רכב הסקודה יוחזר לבעלים, כי כל צד יוכל לטעון לעניין מיקום מציאת או הבאת הקרש בזירה על ידי המתלונן וכי ההגנה תוכל להציג ראיותיה לעניין הנזק שנגרם לרכב הנאשם וכן תיעוד רפואי.

14. ביום 6.11.15 הוגשו טיעונים לעונש בכתב מטעם המאשימה. במסגרת הדיון מיום 18.11.15 הושלמו הטיעונים לעונש מטעם הצדדים בעל פה.

במסגרת הדיון מיום 18.11.15 טען ב"כ הנאשם, בעל פה ובהרחבה בעניינים שונים, לרבות באשר לעונש ההולם, מתחם הענישה, סוגיית מקום הימצאו של הקרש ובנוסף אף לעניין הנסיבות שאפפו, לשיטתו, את ביצוע העבירות בהן הודה הנאשם.

כמו כן הוגשו במסגרת הדיון מסמכים נוספים מטעם הצדדים, בהתאם וכאמור בהסדר הטיעון.

טיעוני

ד.

המאשימה לעונש

15. במסגרת טיעוניה לעונש, עתרה המאשימה להטלת עונש מאסר בפועל על הנאשם לתקופה של 24 חודשים וכן להטלת מאסר על תנאי, קנס, פיצוי למתלונן ופסילת רשיון הנהיגה של הנאשם.

16. המאשימה חזרה על תיאור העובדות שעומדות בבסיס כתב האישום המתוקן, תוך הדגשת הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, הוא ההגנה על שלמות גופו וכבודו של האדם. המאשימה הבהירה את מידת הפגיעה החמורה בערך שנפגע, לשיטתה, כמו גם את זכות האדם והציבור כולו לתחושת ביטחון אישית. כן, הפנתה המאשימה למספר פסקי דין לשם המחשת חומרת הענישה הנוהגת בעבירות האלימות השונות.

17. בגדרי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, פירטה המאשימה את חלקו הבלעדי של הנאשם בביצוע העבירה תוך נקיטה במעשי אלימות ושימוש בנשק קר. כן ציינה המאשימה את הנזק שנגרם מביצוע העבירה ואשר התבטא בכאב שנגרם למתלונן והנזק לרכבו וכן את הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, הוא פגיעה קשה בגוף המתלונן ואף סיכון חייו. בנוסף, ציינה המאשימה את הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, שבמוקדן הסכסוך הקיים בין הנאשם ומשפחתו למתלונן ואת התכנון המוקדם שקדם למעשי הנאשם, והכל כפי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן.

18. בקביעת מתחם העונש ההולם, עתרה המאשימה לאימוץ מתחם עונש מחמיר. לטענת המאשימה, בהינתן נסיבות ביצוע העבירה הנ"ל, **מתחם העונש ההולם נע בין מאסר של שנתיים לבין - 5 שנות מאסר בפועל.**

19. לשיטת המאשימה, בבואנו לבחון את השיקולים הרלוונטיים שיכולים להיזקק לזכות הנאשם, ניתן להביא בחשבון אך ורק את העובדה כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ובכך חסך זמן שיפוטי יקר וכי זו לו הפעם הראשונה שהוא מעורב בהתרחשות פלילית כלשהי. מעבר לכך, לטענתה, אין לנאשם נסיבות מקילות נוספות.

20. כן לטענתה, שיקולים נוספים המתווים את העונש הראוי בתוך המתחם, הינם שיקול **הרתעת היחיד והרתעת הרבים** (סעיפים 40 - 40 לחוק העונשין), בהינתן שתופעת האלימות הפכה זה מכבר למכת מדינה ויש לנקוט יד קשה כנגדה, כאמור.

21. כן הוסיפה המאשימה, כי אלמלא הגיעו הצדדים להסדר טיעון, היה מקום למקם את עונשו של הנאשם במרכז מתחם העונש ההולם ואולם, לנוכח הסדר הטיעון שהושג, היא הסתפקה בעתירה לעונשים המפורטים לעיל.

טיעוני

ה.

הנאשם לעונש

22. במסגרת הדיון מיום 18.11.15, טען ב"כ הנאשם בעל פה, בין היתר, לעניין הנסיבות אשר אפפו, לשיטתו, את האירוע העומד בבסיס כתב האישום המתוקן. לפיכך, פירט ב"כ הנאשם בהרחבה, את דבר נסיבות האירוע לתפיסתו, המעידות, על כוונה "לא טהורה" של המתלונן בעצם הימצאותו בזירה, הקרובה לביתו של הנאשם. בנוסף, לתפיסתו, מבלי לפגוע בעובדות כתב האישום המתוקן, נראה על פי הנסיבות, כי עובר לאירוע, המתלונן הוא שיצא מרכבו עם אלה, ניפץ את חלון הנהג (הנאשם) בסקודה, בה ישבו אותה העת הנאשם ואחותו, מה שגרם

לפציעתו של הנאשם ולחתיכים בגבו מזכוכיות החלון המנופץ (ראו: עמ' 11 לפרוטוקול, שורה 2; וההפנייה לעדות אחות הנאשם, הגב' הייב, אשר הוגשה וסומנה נ/5). כך לטענתו, מבלי להמעיט בחומרת העבירות בהן הודה הנאשם, מסכת האירועים שקדמה להתרחשות האירוע מהווה קנטור ואלמנט שאפשר להגדירו אלמנט שקרוב לטענת הגנה מסוג הגנה עצמית (ראו: עמ' 11 לפרוטוקול, שורה 17).

23. כן לטענת ב"כ הנאשם, המתלונן לא נחבל כתוצאה מהאירוע, וזאת בהתאם לסיכום האישפוז מבית החולים אשר הוגש וסומן נ/1. עדות נוספת המלמדת על היעדר נזק ממשי למתלונן מוצא ב"כ הנאשם, בסירוב המתלונן להצעת השוטרים לפנותו באמצעות אמבולנס לבית החולים לאחר האירוע. ב"כ הנאשם מוסיף ומציין, כי אף בבית החולים עצמו, המתלונן לא דיווח על מעורבותו באירוע פלילי אלא על מעורבות בתאונת דרכים.

24. ב"כ הנאשם מוסיף וטוען כנגד מתחם הענישה לו הפנתה המאשימה, אשר לשיטתו, חורג מהמתחם הראוי ועוסק בעבירות חמורות בהרבה מהעבירות, נשוא כתב האישום המתוקן. ב"כ הנאשם הפנה לשורה של פסקי דין מטעמו הנוגעים לעבירות הדומות בחומרתן לעבירות דנן בהם, לטענתו, מתחם העונש עמד על כששה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות וכן עונשים נלווים (פסקי הדין הוגשו וסומנו - נ/3). כן, לטענתו, בנסיבות המיוחדות של המקרה דנן, בו משלבים את הקנטור ומעשי המתלונן המהווים למעשה תקיפה של הנאשם עצמו, מצויים אנו ברף התחתון של העבירות בהן הודה הנאשם.

25. לטענת ב"כ הנאשם, יש להביא בחשבון אף את העובדה, כי לנאשם אין עבר פלילי וכי זוהי מעידתו הראשונה והאחרונה וכי על אף שהנאשם עובד כנהג הסעות, עברו התעבורתי כולל 2 עבירות בלבד, שאף הן אינן במדרג חמור.

26. כן מציין ב"כ הנאשם, כי הנאשם הינו חייל משוחרר, אשר שירת שירות צבאי מלא, אותו סיים בהצטיינות וכי ישנה פנייה רלבנטית של הצבא לנאשם בבקשה לצרפו לשירות קבע כנהג. במאמר מוסגר יצוין, כי מטעם ב"כ הנאשם הוגשה בקשה להוספת ראיה בעניין זה (מסמך הנחזה להיות חתום ע"י סא"ל בצה"ל), ואולם המאשימה התנגדה לצירוף המבוקש בטענה שמבירור שערכה נמצא, כי המסמך איננו אותנטי וכי עצם עריכת המסמך, כמו גם החתימה עליו, מוכחים על ידי הגורמים הרלבנטיים בצבא (ראו: תגובת המאשימה מיום 6.12.15). כאן המקום לציין, כי, על רקע משקלו המועט של מסמך זה והשפעתו השולית על הדיון כאן, במיוחד על רקע צירוף תעודת-שחרור מהצבא המלמדת על אופיו החיובי ותכונותיו האישיות של הנאשם, אינני רואה לנכון להידרש למסמך המדובר.

27. בנוסף מדגיש ב"כ הנאשם, את עובדת היות הנאשם המפרנס העיקרי במשפחה מרובת ילדים. לפיכך מבקש ב"כ הנאשם, שלא להיעתר לבקשת המאשימה לפסול את רשיון הנהיגה של הנאשם. כן מבקש ב"כ הנאשם, כי ככל שיוטל על הנאשם קנס - יהא זה קנס מינימאלי.

28. ב"כ הנאשם
מוסיף וטוען, כי בראי תיקון 113 לחוק העונשין, יש לאפשר לנאשם לשקם את חייו לאחר המעצר של 5-6 חודשים, להיקלט בצה"ל ולתרום למדינה.

29. בנוסף מציין
ב"כ הנאשם את הנזק שנגרם לרכבו של הנאשם, העומד, לטענתו, על סך של 15,000 ₪ אשר ראוי לקזזו, לשיטתו, כנגד הנזק אשר נגרם לרכבו של המתלונן.

30. משכך
ולסיכום, ב"כ הנאשם מבקש להסתפק בריצוי תקופת המעצר אותה ריצה הנאשם כבר בפועל, החל מיום 7.5.15, שכן, לטענתו, זהו אינו המקרה בו ראוי למצות את הדין עם הנאשם.

דין **והכרעה**

31. אקדים
ואומר, כי כתב האישום המתוקן מתאר למעשה אירוע אחד, רציף ומתמשך בעל זיקה בין המעשים המתוארים בו, ומשכך יש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

מתחם העונש ההולם ומדיניות הענישה

32. אין להקל
ראש במעשי הנאשם העולים מעובדות כתב האישום המתוקן וסבורני, כי יש להוקיעם בכל פה ובקול רם. כך, חברה מתוקנת חייבת להביע סלידה ממצב בו בוחר אדם להפוך את רכבו לנשק קר, בכוונת מכוון, ומנסה לדרוס אחר במטרה לפגוע בו, וזאת כאמצעי ליישוב סכסוכים. רבות נאמר, נכתב ונפסק בנסיין להבהיר את חומרתן של עבירות אלימות בכלל, וביניהן העבירות בהן הורשע הנאשם. ראו לעניין זה, (בכפוף לשינויים המחוייבים וזאת על רקע השוני בין המקרים): ע"פ 6112/04 **מוטי עבדי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.1.05):

" נראה כי יש ממש בטענתה של באת כוחה המלומדת של המשיבה, עו"ד ג' פילובסקי, שמקרה זה, אשר הסתיים בחבלה חמורה, עלול היה להסתיים גם במותו של הקורבן. אולם לא רק סכנה זאת (שנמנעה) עומדת לנגד עינינו, אלא בעיקר העובדה הנוספת שהמקרה הנוכחי אינו תופעה חריגה בחיינו, בכלל, ובמקומות הבילוי, בפרט, ומכאן הצורך שבדרך ענישתם של המערערים יושם דגש גם על הרתעת הרבים. למרבה הדאבה, האלימות עליה אנו מתבשרים חדשות לבקרים, הפכה למגפה של ממש, ורבים הם

המקרים בהם נעשה שימוש אף בנשק חם וקר כדי ליישב סכסוכים של מה בכך. את תוצאתה של תופעה קשה זו שילמו רבים, בעיקר צעירים, בחייהם, ובעקבות כך נחתו אסונות על משפחות שלמות המתקשות להתמודד עם האובדן והשכול. כדי להדביר תופעה זו נדרשים, בראש ובראשונה, אמצעים חינוכיים, אולם גם לבתי המשפט נועד תפקיד חשוב, באשר לידם נמסר מכשיר הענישה בו יש לעשות שימוש גם למטרות של מניעה והרתעה, ולעיתים בכל העוצמה, כי אפשר שבדרך זו ייחסכו חיים או תימנע פגיעה אנושה מאחרים." (ההדגשה שלי - ס.ד.)

ראו גם: ע"פ 5550/11 **מדינת ישראל נ' מועמר נסאר** (ניתן ביום 23.11.11); ע"פ 371/08 **מדינת ישראל נ' ביטאו** (ניתן ביום 27.10.2008); ע"פ 1892/15 **אימן אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.5.15).

33. הדברים ברורים ואינם מצריכים ביאור נוסף.

34. בבוא בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם, עליו לפסוע במתווה של תיקון 113 לחוק העונשין. בהתאם לתיקון 113 האמור, העיקרון המנחה בענישה הינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. כך, על היושב בדין לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בראי העיקרון המנחה ולשם כך עליו לראות לנגד עיניו, בין היתר, את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. (ראו: סעיף 40 ב-ג לחוק העונשין, ע"פ 2849/13 **מדינת ישראל נ' טייצאו טגבה** (ניתן ביום 13.8.13)).

35. במקרה דנן, הערך החברתי שנפגע ממעשי הנאשם הינו שלמות גופו וכבודו של האדם, ערך אשר בשל חשיבותו הנעלה מוגן ומעוגן בחוק יסוד: **כבוד האדם וחירותו**. לכך מתווספת כמובן, הפגיעה בתחושת הביטחון האישית של המתלונן ולצידה, תחושת הביטחון של הציבור כולו. לא זו אף זו, כבישי הארץ אינם בבחינת שטח הפקר ו/או זירת-קרב שנתונה לגחמות של הנאשם או אחרים בדמותו עת בוחרים הם להפוך את ההגה האחוז בידיהם לכלי-נשק ואת הכביש לזירת התגוששות.

36. המאשימה בטיעוניה ביקשה לאמץ את מתחם העונש העולה כדי **מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים בצירוף עונשים נלווים**. מנגד, ב"כ הנאשם ביקש לאמץ מתחם עונש הולם העולה כדי **מאסר של מספר חודשים, שאפשר שירוצו בדרך של עבודות שירות**. אכן, תהום עמוקה פעורה בין השניים בקביעת מתחם העונש ההולם בנסיבותיו הקונקרטיות של תיק זה.

לעניין מתחם

37.

העונש ההולם בעבירות מן הסוג שבפניי, יפים הדברים שנקבעו ב- ע"פ 7475/14 קבהא מהדי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.12.14), בעמ' 8:

"כנקודת מוצא לדין יש לשוב ולהדגיש כי העבירה שבה הורשע המערער - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק - הינה עבירת אלימות חמורה שהעונש המירבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה. לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח [ראו למשל: ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014) (להלן: עניין פלוני)]; ע"פ 6971/13 עמרן נ' מדינת ישראל (23.9.2014) (להלן: עניין עמרן)]; ע"פ 4061/12 בדארנה נ' מדינת ישראל (4.9.2012)]. מעיון בפסיקת בית משפט זה בשנים האחרונות עולה כי קשת הענישה בעבירות אלימות, הנעשות תוך שימוש בנשק קר, היא רחבה ומגוונת, אך היא כוללת ברוב המקרים עונשי מאסר בפועל שנעים בין 18 ל-24 חודשי מאסר בפועל, ככל שהנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון [להרחבה ראו סקירת הפסיקה בפסקאות 11-12 בעניין פלוני], ואף עונשי מאסר בפועל המגיעים לארבע שנות מאסר בפועל במקרים חמורים במיוחד. עם זאת, כבכל תחום במשפט הפלילי ניתן למצוא גם מקרים שבהם הענישה חורגת מהאמור לעיל - בין אם לחומרה ובין אם לקולא - בשים לב לנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה. דוגמא מובהקת של ענישה מחמירה יותר, בשים לב לנסיבותיו החמורות של אותו מקרה, ניתן למצוא בעניין עמרן, שבו הושתו על שלושת הנאשמים עונשים שנעו בין 34 ל-43 חודשי מאסר בפועל. מנגד, ניתן למצוא גם מקרים שבהם הושתו עונשים קלים יותר בעבירות אלימות שבוצעו בנסיבות דומות למקרה דנן, לרבות עונשי מאסר בני שישה חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות [ראו למשל: ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה (2.4.2014)]; ע"פ 5641/09 מדינת ישראל נ' ברזינסקי (22.3.2010); ע"פ 10676/07 אביטאן נ' מדינת ישראל (18.9.2008)]." (ההדגשה שלי - ד.ט.)

בנוסף,

38.

עלינו להוסיף ולבחון את הנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40ט' לחוק העונשין, יש להביא בחשבון את השיקולים שלהלן:

תכנון שקדם לביצוע העבירה: מהמסכת העובדתית העולה מכתב האישום המתוקן עולה, כי אין המדובר באירוע ספוטנטי. כך, הנאשם המתין למתלונן ברכבו עד שהגיע, או אז החל בנסיעה אחריו, עקף את רכבו של המתלונן והאט בפתאומיות על מנת לגרום למתלונן לבלום את רכבו, חסם את נתיב נסיעתו, המתין לו ברכבו

עמוד 8

ליד בנין המועצה ואז לכשיצא המתלון מרכבו ניסה לדרוס אותו. כשנסיונו זה לא צלח, נסע לאחור ולפנים פעמיים, במטרה לפגוע ברכב המתלון בו ישב התלון ובכוונה לגרום לו לחבלה חמורה.

חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה: לנאשם חלק הארי בביצוע העבירה, ועל כך אין חולק.

הנזק שהיה צפוי להיגרם והנזק שנגרם מביצוע העבירה: הנזק שנגרם למתלון הינו כאבים בפלג גופו השמאלי, וכן כאבים בראש, בצוואר, בחזה ובבטן- תוצאה של תפיחת כרית האויר ברכבו (ראו גם: סיכום האשפוז המסומן **נ/1**). בראי המעשים המפורטים בכתב האישום, רק בדרך נס לא הסתיים האירוע בנזק פיזי חמור למתלון.

מסעיף 9 לכתב האישום המתוקן עולה תמונה עגומה לפיה, הנאשם ניסה לדרוס את המתלון בכוונת מכוון, מעשה אשר עלול היה להסתיים בפגיעה פיזית חמורה של המתלון, בנכות, מום וחלילה - בקיפוח חייו. בנוסף, מהצהרת נפגע העבירה המסומנת **ת/1** עולה כי לאחר המקרה, המתלון נאלץ לשהות בבית לשם החלמתו למשך תקופה של מעל לחודש וחצי ימים, מה שכמעט עלה לו במקור פרנסתו.

לכך יש להוסיף את הנזק הנפשי, האימה והפחד שהינם מנת חלקו של המתלון מאז האירוע ועד היום, ואם לא די בכך, יש להביא בחשבון אף את הנזק הכספי שנגרם לרכב המתלון, בהינתן המסמכים שהוגשו מטעם המאשימה והמסומנים **ת/2**.

39. יצוין, כי אינני מקבל את טענת ההגנה ונסיונה להמעיט בחומרת הנזק שנגרם למתלון מהאירוע. ככל שלמתלון לא נגרם נזק פיזי חמור כתוצאה מהאירוע, היה זה בדרך נס, ואין לזקוף זאת לזכות הנאשם ומעשיו. בנוסף, לא נעלמו מעיני טיעוני ב"כ הנאשם לעניין הנסיבות שאפפו את האירוע והקרובים לשיטתו להגנה עצמית, כמו גם טיעוניו לעניין הקרש/ מוט הברזל.

40. כאן המקום לציין, כי המסכת העובדתית בה הודה הנאשם במסגרת כתב האישום המתוקן אינה מותירה מקום לספק באשר לכוונה שעמדה מאחורי מעשיו של הנאשם, לפגוע במתלון.

אינני מתעלם מטענות ההגנה לפיהן, בשלב מסוים, המתלון עצר את רכבו, בסמוך לרכב הנאשם, ירד מהרכב וניגש אליו על מנת לברר את פשר התנהגותו; וכן, לא נעלמו מעיני הטענות באשר למקום הימצאו של הקרש בזירה וכי, בשלב כלשהו המתלון החזיק בו. יחד עם זאת, אין בטיעונים אלה, כדי להצדיק, ולו במעט, את מעשיו האלימים של הנאשם אשר הפך את הרכב לכלי פוגעני ואמצעי באמצעותו פגע במתלון.

41. נוכח כל האמור לעיל, באתי לכלל מסקנה, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דנן, נע בין מספר

חודשי מאסר בודדים ועד לתקופה של 30 חודשי מאסר בפועל. ראו לעניין זה: ת"פ (חי') 9491-06-10 **מדינת ישראל נ' עלי חמדון** (ניתן ביום 09.10.11); ת"פ (חי') 1512-11-14 **מדינת ישראל נ' רג'א ג'אבר** (ניתן ביום 28.10.15); ע"פ 4263/14 **מגדי נעאם נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.6.15); ע"פ 5550/11 **מדינת ישראל נ' מועמר נסאר** (ניתן ביום 23.11.11); ת"פ (נצ') 2864-06-14 **מדינת ישראל נ' מאיר תורג'מן** (ניתן ביום 11.2.15); ת"פ (נצ') 2864-06-14 **מדינת ישראל נ' סורסית קמפהונג** (ניתן ביום 19.8.14); ע"פ 5794/13 **מדינת ישראל נ' חליל שיכה** (ניתן ביום 2.4.14); ת"פ (נצ') 28889-04-12 **מדינת ישראל נ' עבד אלחלים חמודה** (ניתן ביום 3.11.15); ת"פ (נצ') 13618-02-13 **מדינת ישראל נ' חביבאללה** (ניתן ביום 23.9.14).

העונש

ז.

המתאים בנסיבותיו של הנאשם

בהתאם

42.

לסעיף 40 ג (ב) ו- סעיף 40 יא לחוק העונשין, בית המשפט אינו מסיים את מלאכתו לאחר קביעת מתחם העונש ההולם, אלא שעליו להוסיף ולבחון את הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות: הפגיעה של העונש בנאשם, הנזקים שנגרמו לו מביצוע העבירה וההרשעה, הפגיעה במשפחתו, נטילת אחריות מצידו על מעשיו, שיתוף פעולה עם רשויות החוק, עברו הפלילי או העדרו ועוד.

43.

במקרה דנן, עסקינן בנאשם אשר אין לחובתו עבר פלילי וזוהי לו מעורבותו הראשונה בפלילים. כן, נזקפת לזכותו הודאתו במסגרת הסדר הטיעון, אשר תרמה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר וייעול ההליכים המשפטיים. כן לנגד עיני, הבעת הצער והחרטה שהביע הנאשם בפני בית המשפט בצינו, כי **זו הפעם הראשונה שהוא עומד מול שופט וזה לא יחזור על עצמו** (ראו: **עמ' 15 לפרוטוקול, שורה 5**). כן, מצאתי לנכון ליתן משקל להצהרת הנאשם לפיה, הוא הנושא בעול פרנסת משפחה בת 9 נפשות ולהשלכות הכלכליות העשויות להיות לשהייתו במאסר ממושך.

יתר

44.

על כן, לדידי יש ליתן משקל לעובדה, כי על פי כתב האישום המתוקן, עסקינן בעבירות **נסיון** לחבלה בנסיבות מחמירות (לצד העבירות הנוספות), עבירה אשר למרבה המזל - לא הושלמה, על כל המשתמע מכך.

45.

לנוכח כל האמור לעיל, ראוי לטעמי, כי עונשו של הנאשם יכלול עונש מאסר בפועל לצד עונש מאסר מותנה, אשר יהיה כחרב מתהפכת מעל ראשו למען יזהר שבעתיים בטרם ינקוט במעשי אלימות נוספים בעתיד. כן, ראוי לחייב את הנאשם בפיצוי כספי הולם בגין נזקיו של המתלונן ואף להטיל עליו ענש

פסילה מלנהוג למשך תקופה קצובה.

לסיכום

ח.

46.

התוצאה היא איפוא, כי לנוכח מלוא השיקולים המפורטים לעיל, ולאחר עריכת איזון ראוי ומתאים בין שלל השיקולים והנסיבות נשוא תיק זה, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

9 חודשי מאסר

א.

בפועל החל מיום מעצרו של הנאשם ביום 7.5.15.

12 חודשי מאסר

ב.

ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג פשע (ובכלל זה עבירה שעניינה חבלה במזיד לפי סעיף 413 ה' לחוק העונשין) ויורשע בה בתקופת התנאי או לאחריה.

6 חודשי

ג.

מאסר ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור במשך תקופה של שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג עוון ו/או עבירה של נהיגה בזמן פסילה ויורשע בה בתקופת התנאי או לאחריה.

כן, אני

ד.

מחייב את הנאשם בתשלום פיצוי למתלונן בסכום של 10,000 ₪. סכום זה יופקד בעבור המתלונן בקופת בית המשפט בתוך 90 יום מהיום.

אני פוסל

ה.

את הנאשם מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים וזאת החל מיום שחרורו ממאסר. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה שלו לאלתר במזכירות הפלילית של בית משפט כאן. מניין ימי הפסילה החל מיום הפקדת רישיון הנהיגה.

בנסיבות

ו.

העניין, איני רואה לנכון להשית על הנאשם קנס.

בהתאם להסכמת הצדדים, רכב הסקודה יוחזר לבעליו, הנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתנה והודעה היום ט' טבת תשע"ו, 21/12/2015 במעמד הנוכחים.

סאאב דבור , שופט